Ο Μανόλο, παιδί ας πούμε, για όλες τις δουλείες, με καμιά από τη όποια δήθεν λάμψη των γραφιάδων, ή την τάχα αναγνωρισιμότητα των λοιπώ ν στελεχώ ν και χαρτογιακάδων, και με μισθό αντίστοιχο των δραστηριοτήτων του, εκεί, στις πρώ τες μέρες του Αυγούστου που συναντιόνταν τα φαντάσματά μας, στο μεγάλο, άδειο κτίριο, μου έδωσε το μέτρο του.

Βρεθήκαμε, όλως τυχαίως, στο δωματιάκι, μόλις έμπαινες αριστερά, όπου ήταν η έδρα του όταν βρισκόταν στο κτίριο και δεν έλειπε σε εργασίες στην πόλη με το μηχανάκι. Με φόντο τους εξωτερικούς χώρους τις πρασινάδες που δεν ποτίζονταν πια και τα φύλλα που κατέβαζαν οι βοριάδες και δεν μαζεύονταν, μια όχι και τόσο άγνωστη εικόνα παρακμής, μου είπε ταχέως το δικό του το στόρυ.

Τύπος αλέγρος, με χαμόγελο, έχοντας εισπράξει ηχηρές σφαλιάρες στο βιός του, ευγενής, είχε το παράπονό του για τα δεδουλευμένα. Είχε ήδη καταπιεί το κώνειο των αποζημιώσεων, το είχε χωνέψει και ξεχάσει, αλλά είχε την πίκρα, για να μην πω και την οργή, της μη καταβολής των δεδουλευμένων. Ιδού πως το εξέφρασε:

«Μπορείς να φανταστείς την ξεφτίλα να μου δίνει η μάνα μου τη σύνταξή της, για να την βγάλω μέχρι να βρω ένα μεροκάματο, μέχρι να προχωρήσει το επίδομα από το ταμείο ανεργίας; Και όχι μόνον αυτό, να μου το δίνει με χαρά, με όλη της την καρδιά. Με σκοτώνει αυτό το πράμα. Μα δεν είναι μόνο η ανάγκη και ο ξεπεσμός να σε βοηθά η μάνα σου στα τριανταφεύγα σου. Είναι που νιώθεις την κοροϊδία. Διότι τόσους μήνες μας έλεγε θα τα πάρετε, και, θα τα πάρετε. Κι εμείς, δουλεύαμε και ελπίζαμε. Και τώρα που οι ελπίδες για τα δεδουλευμένα χάθηκαν, νιώθω και ξεφτίλας και κορόιδο».

Επιχείρησα να αποφορτίσω τη στιγμή με κάποια κρυάδα, κείνος συναίνεσε και σιγά – σιγά το γυρίσαμε σε πιο ελαφρύ ρεπερτόριο. Η ουσία όμως, δεν άλλαξε.

Πήρα τα σκαλιά για τον πρώτο όροφο, σε ένα κτίριο που αντίστοιχη ώρα πριν μήνες θα φιλοξενούσε κάποιες εκατοντάδες απασχολούμενων. Την Πέμπτη 3 Αυγούστου του '17, δεν

βρίσκονταν παρά ο φύλακας της πύλης και δυο απολυμένοι που μάζευαν κομμάτια από το παρελθόν, γκρίνιαζαν για το παρόν και περίμεναν, ως πάσχοντες από ιδρυματισμό, το άδηλο μέλλον.

επόμενο κεφάλαιο, Πέμπτη 24 Αυγούστου με τίτλο: οι άνθρωποι